

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **A. A. A. S.**, zastoupeného JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem se sídlem v Praze – Břevnově, Břevnovská 433/12, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 26. 1. 2005, č. j. 28 Az 114/2004 – 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á.**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupci stěžovatele JUDr. Milanovi Kohoutovi, advokátovi se sídlem v Praze, Břevnovská 433/12, **se p ř i z n á v á** odměna 2000 Kč a náhrada nákladů 150 Kč, celkem 2 150 Kč, které mu budou vyplaceny do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 26. 1. 2005, č. j. 28 Az 114/2004 - 31, zamítl Krajský soud v Hradci Králové žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 25. 6. 2004, č. j. OAM-323/VL-10-ZA04-2004. Tímto rozhodnutím žalovaného nebyl žalobci udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona.

Proti výše uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel dále namítal, že krajský soud posoudil kauzu v rozporu s právním řádem a shledal vážná pochybení všech dosavadních orgánů v řízení o udělení azylu v projednání věci. Stěžovatel požádal o ustanovení tlumočníka a právního zástupce. V případě návratu mu hrozí nebezpečí z politických důvodů. Současně stěžovatel požádal o odkladný účinek.

Ustanovený právní zástupce kasační stížnost doplnil. Dle stěžovatele posoudil krajský soud nesprávně podmínky pro udělení azylu v souladu s ustanovením § 12, § 13, § 14 zákona o azylu. Má za to, že podmínky pro udělení azylu splňuje. Cituje ustanovení § 12 zákona o azylu a uvádí, že se opakovaně účastnil demonstrací pořádaných na území Palestiny dne 14. 5. v souvislosti s výročím vzniku státu Izrael, při kterých se účastníci domáhali uplatňování politických práv a svobod pro palestinské příslušníky. Stěžovatel se na rozdíl od bratra účastnil demonstrací pokojných. I přesto byly vždy izraelskou armádou násilím potlačeny. V souvislosti s nepokoji na území obývaném Palestinci bylo stěžovateli opakovaně zabráněno jít do svého zaměstnání, byl nucen strpět výslechy a domovní prohlídky ze strany izraelské armády. Bylo běžnou praxí, že pokud izraelská vláda jen podezírala příslušníka určité rodiny nebo obyvatele určité vesnice z činnosti zaměřené proti státu Izrael, bez ohledu na to, zda šlo o pokojný projev politických názorů či o výtržnictví a vandalství, postihlo pronásledování a odvetná opatření všechny příslušníky jeho rodiny či vesnice. Jak již bylo uvedeno, bratr stěžovatele se opakovaně účastnil výtržnictví proti izraelské armádě. Byť stěžovatel s těmito násilnými akcemi nesouhlasil a sám se jich neúčastnil, byl nucen strpět opakované výslechy, domovní prohlídky a omezení, která, ač byla zaměřena primárně na bratra stěžovatele, zasahovala do práv a svobod stěžovatele. V souvislosti se zhoršující se politickou a bezpečnostní situací na území Palestiny, kdy odvetná opatření izraelské armády jsou čím dál tím razantnější, se stěžovatel oprávněně obává, že po svém příjezdu by byl vystaven nepoměrně silnějším zásahům a pronásledování ze strany izraelské armády, ať již v souvislosti s činností svého bratra jako příslušník jeho rodiny, nebo pro uplatňování politických názorů samotného stěžovatele, tak i vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel opustil území Palestiny a pak se do něj vrací. Stěžovatel je vyznáním islámský sunnita. I otázka náboženského vyznání hraje v konfliktech mezi izraelskou armádou a palestinskými příslušníky podstatnou roli.

Stěžovatel je s ohledem na výše uvedené přesvědčen, že splňuje podmínky pronásledování za uplatňování politických práv a svobod a má rovněž odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání určitých politických názorů. Krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil splnění zákonných podmínek pro udělení azylu a proto stěžovatel považuje rozsudek soudu za nezákonný.

Stěžovatel se taktéž domnívá, že krajský soud nesprávně posoudil překážku vycestování. Má za to, že je osobou, jejíž život či svoboda je při návratu na palestinské území ohrožena. V důsledku izraelsko-palestinského konfliktu je rovněž život stěžovatele při případném návratu ohrožen. S těmito skutečnostmi se krajský soud v odůvodnění rozsudku nevyrovnal.

Dále stěžovatel sděluje, že palestinské územní opustil v září roku 2003 a do České republiky přicestoval v lednu 2004. Rozpor mezi údaji žádosti a údaji pohovoru zde tudíž není. To je taktéž důvod, pro který napadá předmětné rozhodnutí krajského soudu, tedy vady spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Ministerstvo vnitra ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 6. 2005 popírá oprávněnost podané kasační stížnosti a domnívá se, že jak rozhodnutí o azylu tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný shledává kasační stížnost včetně žádosti o přiznání odkladného účinku nedůvodnými a navrhuje kasační stížnost zamítnout a odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných kasační stížností, vyšel přitom z právního stavu platného v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Z předloženého spisového materiálu Nejvyšší správní soud zjistil, že dne 28. 1. 2004 podal stěžovatel žádost o udělení azylu, v níž uvedl, že svou vlast opustil v lednu 2004. Sdělil, že v Palestině je velmi nebezpečná situace. Všude na cestách jsou zátarasy, Izraelci stále provádějí kontroly. Z tohoto důvodu nemohl stěžovatel chodit do zaměstnání. Jelikož se stěžovatel obával o svůj život, rozhodl se Palestinu opustit. Dne 15. 3. 2004 byl se stěžovatelem za účelem spolehlivého zjištění skutečného stavu věci sepsán protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu. Stěžovatel do protokolu uvedl, že přestože v Palestině žádné konkrétní potíže neměl, byl znepokojen celkovou situací na tomto území. Sám chce žít v klidu a míru, nepatří k lidem, kteří by šli házet kameny na projíždějící izraelské tanky. Palestinsko-izraelský konflikt ovlivnil hlavně jeho psychiku. Stěžovatel uvedl, že se v Palestině nijak politicky neangažoval. Jeho bratr se ale účastnil demonstrací a házení kamenů na Izraelce, a proto byl hledán izraelskými vojáky. Stěžovatel však z důvodu bratrovy aktivity žádné potíže neměl. V září 2003 stěžovatel odcestoval ke svým příbuzným do Jordánska. S falešným jordánským pasem pak pokračoval přes Turecko, Řecko, Francii, Belgie, Německo, Holandsko a Maďarsko do ČR. V případě návratu se stěžovatel obává v důsledku izraelsko-palestinského konfliktu o svůj život. Žalovaný na základě provedeného správního řízení vydal dne 25. 6. 2004 rozhodnutí, kterým nebyl stěžovateli udělen v České republice azyl z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona

o azylu a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. Žalovaný konstatoval, že stěžovatel nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Naplnění podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 13 a § 14 taktéž neshledal.

Předmětné rozhodnutí napadl stěžovatel žalobou. Krajský soud žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem.

Proti rozsudku soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost.

Stěžovatel namítá jednak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předchozím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], dále vadu řízení spočívající v porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud rozhodnutí zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

K tvrzené nezákonnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. konstatuje Nejvyšší správní soud, že tato spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikována nesprávná právní věta, popř. je sice aplikována správná právní věta, ale tato je nesprávně vyložena. Vztah mezi skutkovým zjištěním a právním posouzením lze charakterizovat tak, že jde o aplikaci právní normy na konkrétní případ nebo situaci.

Dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pocítuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem. Azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) univerzálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávním, postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel (srov. IV. ÚS 12/04). Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv jsou natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování.

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného rozsudku v nesprávném právním posouzení podmínek pro udělení azylu dle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu a podmínek pro vztažení překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona.

Podle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo b) má

odůvodněný strach z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Z předloženého spisového materiálu je zřejmé, že stěžovatel v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu. Stěžovatel, jak sám v žádosti o azyl uvedl, opustil vlast z důvodů obav o svůj život, neboť v Palestině není svoboda a je tam velmi nebezpečná situace. V pohovoru pak doplnil, že se mu nelíbila celková situace na palestinském území, že chce žít v míru. Stěžovatel taktéž poukázal na problémy svého bratra, kterého hledali izraelští vojáci, neboť se účastnil demonstrací a opakovaně se dopouštěl výtržnictví proti příslušníkům izraelské armády (sám stěžovatel v pohovoru uvedl, že není člověk, který by házel na projíždějící tanky kameny). Pouhá nespokojenost stěžovatele s bezpečnostní situací v zemi původu či problémy bratra plynoucí z výtržnictví či jiných negativních projevů vůči příslušníkům izraelské armády bez toho, aniž by stěžovatel tvrdil a prokázal pronásledování své osoby pro důvody uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu, není způsobila odůvodnit udělení azylu. Ani tvrzení stěžovatele, že impulsem k odchodu z vlasti byla také skutečnost, že bratra několikrát hledali doma izraelští vojáci a stěžovatel musel v této souvislosti strpět výslechy a domovní prohlídky neosvědčuje pronásledování stěžovatele z azylově relevantních důvodů, když sám stěžovatel připustil, že bratr se dopouštěl výtržnictví. Nejvyšší správní soud tak došel k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud v projednávané věci neshledal právně relevantní důvody pro udělení azylu a postupoval v souladu se zákonem, když stěžovateli azyl neudělil.

Dle § 13 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení azylu nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, nebo rodič azylanta mladšího 18 let. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželů azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi.

V případě stěžovatele se nejedná o situaci, kdy by mu mohl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny ve smyslu ustanovení § 13 zákona o azylu.

Dle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení azylu nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Namítá-li stěžovatel, že splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nelze s ním souhlasit.

Udělení tzv. humanitárního azylu neboli azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona o azylu je věcí volné úvahy příslušného orgánu státní správy včetně úvahy o tom, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele, protože na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Žadatel o azyl tudíž neudělením azylu z humanitárního důvodu nemůže být zkrácen ve svých právech. Institut „případu hodného zvláštního zřetele“ je neurčitým právním pojmem, avšak vlastní rozhodnutí správního orgánu humanitární azyl udělit či nikoliv, je výsledkem správního uvážení. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda zde byly humanitární

důvody či nikoli, to je věcí oprávnění správního orgánu. Soud rozhodnutí o humanitárním azylu přezkoumává pouze z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů, věcně jen v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené zákonem. Pokud správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v její zemi, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl.

Shodně s názorem krajského soudu Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaný rozhodl o neudělení humanitárního azylu v rozporu se zákonem. Žalovaný nepřekročil meze správního uvážení a své rozhodnutí taktéž dostatečně odůvodnil.

Tvrzení stěžovatele o tom, že se opakovaně účastnil demonstrací pořádaných na území Palestiny dne 14. 5. v souvislosti s výročím vzniku státu Izrael, při kterých se účastníci domáhali uplatňování politických práv a svobod pro palestinské příslušníky a dále, že se na rozdíl od bratra účastnil demonstrací pokojných, které byly vždy izraelskou armádou násilím potlačeny, byla poprvé zmíněna až v kasační stížnosti a tvoří z tohoto pohledu novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. V průběhu celého správního ani soudního řízení stěžovatel výše uvedené skutečnosti netvrdil. Nejvyšší správní soud ve smyslu výše citovaného ustanovení nepřihlížel při rozhodování ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

Obdobně Nejvyšší správní soud nemohl přihlídnout k tvrzení, že je stěžovatel ve své vlasti ohrožen za uplatňování svých politických názorů, když v průběhu celého správního řízení stěžovatel naopak tvrdil, že se politicky nikdy neangažoval. Taktéž poukaz stěžovatele na jeho náboženské vyznání a z něj zhoršené postavení stěžovatele v konfliktech mezi izraelskou armádou a palestinskými příslušníky se poprvé objevuje až v kasační stížnosti. V žádosti ani v rámci konaného pohovoru v tomto směru stěžovatel neargumentoval.

Nezákonnost spatřuje stěžovatel taktéž v nesprávném právním posouzení existence překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu.

Z informací získaných žalovaným ve správním řízení, zejména ze zprávy o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Izraeli a okupovaných území za rok 2003 nevyplývaly důvody zakládající překážku vycestování dle § 91 zákona o azylu, spočívající zejména v tom, že by stěžovatel byl nucen vycestovat do státu, v němž by byl ohrožen na životě nebo svobodě z důvodu jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro politické přesvědčení nebo do státu, kde mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu nebo kde je jeho život ohrožen v důsledku válečného konfliktu, nebo do státu, který žádá o jeho vydání pro trestný čin, za který zákon tohoto státu stanoví trest smrti a nebo by to bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Překážku vycestování náležitě žalovaný posoudil ve svém rozhodnutí a s jeho závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje. Izraelsko-palestinský konflikt nelze považovat za válečný konflikt ve smyslu výše uvedeného zákonného ustanovení. Žalovaný se situací v Izraeli a okupovaných území podrobně ve svém rozhodnutí zabýval. Stejně tak krajský soud předmětnou žalobní námitku stěžovatele posoudil, jak vyplývá z odůvodnění na str. 5 napadeného rozsudku, když se ztotožnil s žalovaným a důvody zakládající překážky vycestování v případě stěžovatele neshledal. Nesprávného právního posouzení se krajský soud nedopustil.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

V kasační stížnosti stěžovatel taktéž uplatňuje kasační důvod zakotvený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když neshledává rozpory v datech uvedených v žádosti o azyl a pohovoru, na něž poukázal krajský soud v odůvodnění svého rozsudku. Stěžovatel v této souvislosti tvrdí, že palestinské územní opustil v září roku 2003 a do České republiky přicestoval v lednu 2004. Rozpor mezi údaji v žádosti a v údaji pohovoru, podle něj, zde tudíž nejsou. V odůvodnění rozsudku krajský soud na straně č. 3 uvedl: „Nelze přehlédnout, že konkrétní situace popsal žalobce jinak v žádosti a posléze na ně reagoval odlišně při probíhajícím pohovoru (otázka cestovního dokladu, nekoresponduje údaj o době opuštění Palestiny, včetně údaje v žádosti, že se ve městě N. v Palestině zdržoval do ledna 2001)“. Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že skutečnosti tvrzené stěžovatelem v žádosti o poskytnutí azylu ze dne 28. 1. 2004 a protokolu o pohovoru ze dne 15. 3. 2004 obsahují soudem zmiňované rozpory. Tyto rozpory stěžovatel odůvodnil chybami v překladu.

V daném případě však zmiňované rozpory ve výpovědích nebyly důvodem pro neudělení azylu. Rozpory ve výpovědích byly v projednávané věci pouze jedním s aspektů, ke kterým krajský soud přihlédl při posuzování věrohodnosti stěžovatelem uváděných skutečností. Žalovaný stěžovateli azyl neudělil, neboť tento v azylovém řízení netvrdil a neprokázal, že by byl pronásledován z právně relevantních důvodů pro udělení azylu dle ustanovení § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud má naopak za to, že žalovaný skutkový stav zjistil dostatečně, když provedl ve věci řádné dokazování, pro rozhodnutí si opatřil dostatek podkladů (vycházel zejména z tvrzení stěžovatele uváděných v žádosti o udělení azylu a v pohovoru k důvodům žádosti, z informací o situaci v Palestině dle zpráv MZV USA). Zjištěný skutkový stav náležitě rozebral v kontextu platné právní úpravy a dospěl k závěrům uvedeným v rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí podrobně popsal průběh řízení o udělení azylu, právní a skutková zjištění ve věci, hodnocení důkazů a konečná stanoviska. Krajský soud byl při posuzování zákonnosti rozhodnutí žalovaného správního orgánu vázán v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. rozsahem a důvody opravného prostředku, které stěžovatelé uvedli, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s citovaným ustanovením a vypořádal se se všemi uvedenými námitkami, na obecně formulované procesní žalobní námitky soud zareagoval, a v obecné rovině se s nimi také vypořádal. Závěrům krajského soudu se nedá ničeho vytknout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Protože stěžovatel neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému Ministerstvu vnitra, které bylo v řízení úspěšné, náklady řízení nevznikly, respektive je neúčtovalo, a proto rozhodl soud o nákladech řízení o kasační stížnosti, jak výše uvedeno.

Stěžovateli ustanovil krajský soud pro řízení o kasační stížnosti zástupce advokáta podle ust. § 35 odst. 7 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení v tomto případě odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát. Při určování výše odměny a náhrady hotových výdajů advokátovi

vycházel Nejvyšší správní soud z vyhlášky č. 177/1996 Sb. Dospěl k závěru, že zástupci stěžovatele náleží odměna podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky, tedy za dva úkony právní služby po 1000 Kč /§ 9 odst. 3 písm. f) cit. vyhlášky a § 7 této vyhlášky/. Dále mu náleží náhrada hotových výdajů za dva úkony ve výši po 75 Kč /§ 13 odst. 1, 3 cit. vyhlášky/. Celkem tak zástupci stěžovatele náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 2150 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. prosince 2005

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu